

"Det var ikke kun min far¹, I sloges med. Det var også et barn, I kæmpede imod"

Chefredaktørerne på B.T. og Ekstrabladet har forvoldt vores familie stor smerte ved at hænge min far ud. Og de fortryder tilsyneladende intet. Det lader til, at I synes, at min far havde fortjent det. Og det er ikke en enestående historie. I deler den med alle de andre børn, hvis forældre I også har slagtet.

Kronik

NYNNE SASS LARSEN

studerende, København

Kære daværende såvel som nuværende chefredaktører på B.T. og Ekstrabladet.

I kender mig ikke. Jeg kender jer. Måske kunne I genkende historien, eller måske tog I jer tid til at læse, hvad jeg hedder. Lad mig starte med at genopfriske jeres hukommelse:

Det er, da mit ansigt rammer asfalten, og min hud på kinden skræbes af, at vores fælles historie begynder.

Jeg er 11 år og er lige startet i 5. klasse. Klokkeren slår 11.30, og jeg løber ned i skolegården. Gyngerne og frikvarteret var ment som mit helle. Men med et nådesløst skub i min ryg blev jeg kylet ud ad sikkerhed. De hænder, der satte de første ar i min barndom, var en konsekvens af jeres beslutning, af jeres forsider, og det er de konsekvenser, som jeg ønsker at kaste lys over.

Vi starter i 2011, hvor I, chefredaktører på B.T. og Ekstrabladet, skriver med store sorte bogstaver på en gul breaking-forside, at min far er rocker. Sammen står I, voksne mænd, med en megafon i hænderne og råber mig, 11 år gammel,

ind i hovedet, at min far er rocker. Det stod på hvert et gadehjørne, foran enhver kiosk, og det lå som et faktum på køkkenbordene hos mine venners forældre søndag morgen. Det var uundgåeligt.

Fra jeg var barn, dikterede I min verden. Afgjorde mit omdømme.

Når jeg mødte nye mennesker, blev jeg konfronteret med de ord, I havde givet plads til i avisen. Jeg blev ramt af jer og jeres avisers historier konstant, men havde I mødt mig på gaden, ville I end ikke ane, hvem jeg var.

Hvad vil jeg jer? Hvad vil jeg jer *nu*? Det er 10 år siden, I først bragte billeder af min far på jeres forsider. Hvorfor skriver jeg først til jer nu?

Ud over at prøve at forlige mig med de bødler, der har overrendt

mit væsen med offentlige ar til alles skue, har jeg nu kigget mig selv længe nok i spejlet til ikke længere at ville acceptere, at mit brogede sind blev skamferet uden konsekvens. I, retfærdighedens vogtere, har kæmpet en uretfærdig kamp mod mig i over et årti.

Nu er det jeres tur til at blive stillet til ansvar.

Det var ikke kun min far, I sloges med. Det var også et barn, I kæmpede imod. Jeg var et barn i den alder, hvor man skal lære sig selv at kende, og hvor jeg lagde fundamentet for min fremtidige identitet. Som et lyn fra en klar himmel satte I en stopper for min barndom.

Som 11-årig skulle jeg i skolen forklare, at min far faktisk, teknisk set, nok ikke var rocker, selv

¹ Nynne Sass Larsens far, Henrik Sass Larsen, var medlem af Folketinget 2000-2019.

om det modsatte stod på aviserne i mine klassekammeraters hjem. Jeg skulle forholde mig til min far som politiker og ikke som min far. Jeg skulle tænke over, hvad jeg sagde offentligt, og hvem jeg sagde det til. Mit værste mareridt var at vågne op til en ny forside. En tidlig paranoid professionalisme.

Kritisk journalistik er nødvendigt for samfundet, for demokratiet, for ytringsfriheden. Det er ikke det, jeg vil udfordre. I havde al ret til at skrive kritisk om min fars arbejde. Men Ekstrabladets og B.T.'s journalistik er ikke bare kritisk. Den er bidsk. Den er aggressiv. Jeres journalistiske nådesløshed har konsekvenser, som I bør forholde jer til. Jeg har mærket konsekvensen af jeres journalistik, så nu vil jeg benytte min ytringsfrihed til at male jer et billede.

Som chefredaktører har I ordet i jeres magt – højesteretsdommere i folkedomstolen. Uanset om I har bevismaterialet i orden eller ej, er dommen altid den samme: skyldig. Når dommen er fældet, skifter I kappen, bliver til bøddler, hvor I koldt og kynisk hugger hovedet af dem, gang på gang, overskrift for overskrift. Tilbage står jeg på pladsen og kan se min fars hoved trille i rendestenen. I har gejlet folket op, jubel fyldte gaderne: ”Rocker-svin! Tudeprins!”

Dengang stod jeg tilbage og kiggede på, umælende. For I har taget alle ordene og formet dem, lagt dem i munden på befolkningen. Styret den offentlige mening. Først nu, hvor høtyvene er lagt på plads, og faklerne er slukket, tør jeg spørge: Inden I lagde kniven for hans strube, tænkte I så over, at han også er min far?

Tænkte I over, at jeg også læser

125 jeres forsider? Tænker I over det med andre politikeres børn? Om andre offentlige personers pårørende? Eller er det aldrig faldet jer ind? Måske er det bevidst?

130 **Er I klar over**, hvor smertefuldt det er at se sin far hængt ud på forsiden? Dag efter dag, uge efter uge, år efter år? I må have vurderet, at I kan forsvare det. At det er nødvendigt at gå efter folk, fordi I holder vagt. Ja, som journalister er I jo demokratiets vogtere. Demokratiets vagthunde. Men det er ikke sådan, man skal agere vagthund. Hvis en hund bare bed alt og alle, ville man efter loven være nødsaget til at få den aflivet.

I og jeres aviser skriver, hvad der passer jer. Overskrifterne er korte med nedladende ord og så et efternavn bagpå. Så kalder I det for undersøgende eller opsøgende journalistik. For jer er det lige meget, om det er Sass Larsen, Støjberg, Elbæk eller Vermund. De skal alle ned med nakken. Men bare fordi I gør det imod alle, gør det ikke til objektiv journalistik, det gør bare jeres arbejde til et haglgevær af mudderkast.

Nu sidder jeg her, 21 år gammel, og kigger mig selv i spejlet igen. Det er altid forfærdeligt, når en familie bliver traumatiseret.

160 Mere traumatiserende er det, at jeg kan pege på de mænd, der har forvoldt os al den smerte. Værre endnu, når de mænd tilsyneladende intet fortryder. At det lader til, at I synes, at min far havde fortjent det.

Værst bliver det, når jeg kan fortælle jer, at I ikke kun deler dette med mig. Det her er ikke en enestående historie eller en eventyrlig fortælling. I deler den med alle de andre børn, hvis forældre I også har slagtet. Her bliver du,

Poul Madsen, med dine 20 år som Ekstrabladets chefredaktør frontfigur for pressens systematiske indgriben i vores liv. Et misbrug af den fjerde statsmagt, hvor du går efter manden og ikke bolden.

Poul Madsen, nu hvor du er stoppet, kunne du så ikke tage den uhumske journalistik med dig? Lufte ud i lokalerne, rense luften og så kan det være, de kan prøve igen. Prøve at lave tabloidpresse uden så mange menneskers skæbner på samvittigheden.

Jeg ved godt, at jeg løber en risiko med dette brev. At I nu vil bruge jeres megafoner og trække mig igennem den samme kværn, som I trak min far igennem. Men uanset hvad I siger, gør det ikke mine ord mindre sande. Uanset om I kalder mig for tudeprinsesse, kommer det ikke til at retfærdiggøre jeres handlinger.

Min far sagde engang, at det bedste, jeg kunne gøre, var at skifte mit navn, så jeg ikke skulle leve med det omdømme, I har skabt mig. Efter et årtis mobning har jeg ikke længere et valg. Jeg er nødt til at sige fra.

For min far tager fejl. Det bedste, jeg kan gøre, er ikke at ændre mit navn; det er at få jer til at holde op.

“

Fra jeg var barn, dikterede I min verden. Afgjorde mit omdømme. Når jeg mødte nye mennesker, blev jeg konfronteret med de ord, I havde givet plads til i avisen. Jeg blev ramt af jer og jeres avisers historier konstant, men havde I mødt mig på gaden, ville I end ikke ane, hvem jeg var.